

Naše šole

ZAKLJUČEK V JEGLIČEVI ŠOLI

V soboto 2. decembra smo v Jegličevi šoli zaključili šolsko leto 2017.

Z veseljem smo začeli pouk meseca marca s skupno prireditvijo. Učitelji smo imeli mnogo ciljev, učnih načrtov in upanja za novo šolsko leto. Čakalo nas je veliko lepih skupnih trenutkov: priprava velikonočnih pirhov ter praznovanje Velike noči. Valinčanje in sekanje pirhov sta bili zelo priljubljeni velikonočni igri. Tudi očetovski in materinski dan smo praznovali in podarili mamicam in očkam lepe pesmice in želje ob njihovem prazniku.

Mesec junij je bil poseben mesec: spomnili smo se naših junakov, ki so se borili za vero in svobodo v naši domovini, Sloveniji. Prižgali smo jim svečke v spomin in jih položili pred spomenikom.

S ponosom smo praznovali dan državnosti: otroci so predstavili pomen praznika in razmišljali smo o lepoti Slovenije in o ljubezni do nje.

Učenje pa ni vse, tudi igranje je pomembno, zato smo pripravili za otroški dan skupne igre v izvedbi staršev nato pa otroško tombolo. Lepo je bilo videti nasmeš vsakega otroka ob končanem dnevu.

Meseca septembra se je tudi nasa šola udeležila Slomškove proslave v Slovenski hiši.

Nepozabna doživetja so pa tista, ki jih učitelji in učenci preživijo na skupnem izletu v Glew. Letos nas je Bog obdaroval s prekrasnim dnevom. Skupaj smo se igrali, peli, molili in se spoznavali med nami. Otroci so bili zelo veseli tega srečanja.

Tako smo prišli do zadnjega šolskega dne. Zbrali smo se ob pol desetih zjutraj pred dvorano škofa dr. Gregorija Rožmana, kjer je

potekala zaključna prireditev. Najprej je gdč. Paula Grbec pozdravila vse navzoče, nato je v dvorano vstopila slovenska zastava, ki sta jo nosila Juan Maria Kržišnik in Victoria Pennisi Etcheverry. Vsi skupaj smo zapeli slovensko himno. Letos so nam otroci podarili šopek slovenskih pesmi. Pesmice, ki so nam prišle do srca in nas popeljale v lepe otroške sanje. Pristrčno in ljubko so nas otroci presenetili, da je marsikateri od nas prepeval do pozne večerne ure.

Razveselili so nas tudi s plesom »Ob bistrem potoku je mlin«, »Tika Taka« ter s plesom o črvičku, kateremu so se pridružili tudi starši in se veselo razmigali. Lepo so se naučili plesne in otroške pesmice.

Za sceno smo poskrbeli vsi učitelji. S plakati in slikami smo prikazali košček naše bogate domovine. Slovenija, naša druga domovina, tam na drugi strani oceana nas vabi in pričakuje. Tam od koder so naše korenine, tja sega tudi naše otroško srce.

Po končani predstavi smo poklicali vse otroke in jim izročili zvezke in spričevala. Poslovili smo se od 7. razreda. Učenec, ki letos odhaja iz Jegličeve šole je Juan Maria Kržišnik. Učiteljica Ana Urbančič Loboda se je poslovila od njega in mu podala nekaj besed. Tudi učenec Santiago Satta, ki je obiskal Jegličevo šolo v letu 2017, odhaja. Učenca sta se z izbranimi besedami poslovila in se zahvalila vsem učiteljicam, ki sta ju z ljubeznijo učile.

Lepe preživete sobote v letu 2017 nam bodo ostale v spominu.

Prisrčna zahvala staršem za sodelovanje, delo in dobro voljo. Posebno priznanje je pa bilo za Francija Mugerli, ker nam je vedno stal ob strani in priskočil na pomoč kadar je bilo treba.

Rom pom pom še ne gremo domov, rom pom pom še ne gremo domov... te besede so zazvenele v dvorani in tako smo se v družbi prijateljev, učiteljev in staršev pomaknili na vrt, kjer so nas že čakali okusni »patys«, ki so jih pripravili starši.

Tako smo zaključili šolsko leto 2017: pogovor, branje in pisanje, vse je korakalo po ritmu. Verouk, petje ter telovadba so bile najboljše ure vsake sobote. A zvonček zazvoni in študent hitro na rajžo zbeži... vesele počitnice!

V tekočem letu je obiskalo Jegličevo šolo štiriindvajset otrok. Učitelji, ki so jih poučevali so: Karla Stocca, Andrej Kavčič, Cecilija Loboda, Paula Grbec, Natalia Mele Muha in Ana Urbančič Loboda.

Učiteljici Nati Mehle Muha in Ana Urbančič Loboda

V nedeljo 3. decembra smo se zbrali v šoli in v procesiji z zastavami hodili do cerkve. Tam nas je g. Toni Burja čakal za zahvalno sveto mašo. Zahvalili smo se za vse prejete darove v tem šolskem letu in prosili za lep počitek in pripravo na Jezusovo rojstvo.

Ko smo se vrnili smo se v dom so mamice in učiteljice takoj začeli pomagati otrokom, da so se hitro pripravili in preoblekli za nastop.

Najprej smo pozdravili zastavi in poslovili osmošolce: Nikota Cerarja, Lourdes Kocjančič, Paulo Kocjančič in Valerijo Urbanija. Oni so nam pa recitali Prešernovo »Zdravljico«.

Nato jih je poslovila ga. Luciana Servin s spodbudnimi besedami za naprej in z dobrimi nasveti za nadaljnje šolanje. Želela jim je v imenu vseh veliko sreče v življenju in naj se ne oddaljijo slovenske skupnosti. Potem je tudi nekaj besed namenila drugim učencem in staršem. Zahvalila se je za pomoč in podporo, ter prosila za zgled starše s sledečimi besedami: »Naša naloga je zahtevna. Naloga nam, da vzgajamo, učimo, skrbimo, podpiramo in še več. Otroku smo prva oseba, na katero se opira, po kateri se zgleduje, smo ji vzornik. Oni rastejo, se razvijajo v družbi, ki nam večkrat izpostavlja slabe, nesrečne ali nevarne situacije. Na žalost postajamo družba, v kateri so glavne materialne vrednote, zapostavljamo pa družino in naše otroke. Izberimo si čas počitnic, da bi se pogovarjali z njimi, da bi jih usmerjali v pravih odločitvah. Naši otroci rastejo ne samo v telesnem področju tudi v duševnem. Skupaj moramo doseči spoštovanje, medsebojno

ZAKLJUČEK V BARAGOVŠOLI

razumevanje, s skupnimi ideali... le na podlagi tega se lahko razvije tesnejši odnos do naše družine in tako do družbe. Seveda tudi v slovenski skupnosti!«.

Na vrsti je bil otroški nastop. Letos smo se navdušili z basnimi. Sestavila jih je v prizore ga. Monika Urbanija. Otroci so bili piščanci, kokoši, vrane, čebele ter pridne mravlje. Med njimi so se mešali zvita lisica, čmrlj in

star lisjak. Med šolskim letom smo se učili o piscih basni: o Slomšku, Vodniku in Ketteju. Po končanem prizoru se je prikazal nauk.

Po nastopu je sledila skupinska slika in besede odbora staršev, vedno tako ganljive... Slovenska šola se zahvali predsednici ge. Marieli Urbanija in vsem, ki stalno pomagajo in podpirajo Slovensko šolo.

Za konec pa razdelitev spričeval in presene-

čenje: čez dva tedna bomo imeli taborjenje! Otroci vedno z navdušenjem čakajo na to oznanilo.

In točno po teh navodilih smo se v petek ob 19. uri zbrali v domu in takoj začeli postavljati šotore.

Najprej smo vsakemu šotoru izbrali ime in se razdelili v dve skupini: rdečo in modro. Prva naloga je bila iskanje zaklada. Vsaka skupina ima svoj zaklad toda treba je priti do njega. In otroci so takoj začeli tekati in brskati po igrišču, po drevesih, po vrtiljaku in še marsikje...

Ob pol desetih so bili na vrsti prav okusni makaroni. Pridružil se nam je g. Toni Burja za večerno molitev, da bi najmlajši lahko že šli spat. Drugi se se pa naprej igrali med dvema ognjema, nogomet in dopolni še druge naloge. Malo pred 2. uro so bili že skoraj vsi v šotorih, igrali so karte in se pogovarjali, ker pri nočni temperaturi 32°C ne gre kar tako zaspati!

Naslednje jutro smo dobili kakav in kruh z marmelado. Hvala Bogu ni bilo več tako vroče, pripravljalo se je na nevihto. Igrali smo se spet med dvema ognjema in nogomet, nato pa išči v vreči in ugani pa tekmovanje pesmic.

Popoldan smo hiteli s pospravljanjem šotorov in vsega ostalega, ker se je vreme hitro kvarilo in veter je zelo nagajal, celo grmelo je med kosilom. Za konec je vsak dobil še sladoled in hitro smo odšli domov, da ne bi bili mokri.

Prav lepo smo se imeli in poslovili šolsko leto!

ZAKLJUČEK V SLOMŠKOVŠOLI

V Slomškovi šoli smo letos zaključek šolskega praznovali kar dvakrat! Prvo smo se v nedeljo, 26. novembra, zbrali pri zadnji šolski maši. Kot je pri nas že navada, so pri maši peli šolski otroci. Nato se pa je vršil “uradni” del našega zaključka. Učiteljice so prav hitro okrasile oder in kot bi mignil je bilo vse pripravljeno za nastop.

Najprej smo sprejeli slovensko zastavo, ki jo je nosila najboljša učenka osmega razreda, Natalija Disabato, spremljal jo je pa Tomaž Brula. Cela dvorana je ponosno zapela slovensko himno - Zdravljico. Nato je vse navzoče pozdravil ravnatelj Marcelo Brula in poročal o delovanju šole skozi leto 2017, zraven pa podal nekaj misli za naprej. Poslovil se je od družin, ki letos zapuščajo šolo, prav posebno od dveh pridnih sodelavk: ga. Andrejka Vombergar Štrfček in ga. Andrea Quadri Brula. Nato se je pa poslovil še od osmošolcev, povedal jim je: “Naj bo ta poslovitev samo poslovitev od šole. Želim vam veliko sreče v življenju in prosim vas, da še naprej zahajate v dom in gradite bodočnost našega dragega Slomškovega doma!”

Sledil je nastop najmlajših otrok, od vrtca do 4. razreda. Skupaj so zapeli pesmi To sem jaz, Pust, Samoglasniki in Počitnice. Zraven so pa še uprizorili »Žabica« in zelo lepo zaigrano »Črke se prepirajo«, v izvedbi 3. in 4. razreda.

Osmi razred se je poslovil z recitacijo Toneta Pavčka»Majhen je deček obstal«.

Razredničarka osmega razreda se je poslovala od osmošolcev, katehet g. Franci Cukjati jim je pa podal duhovna navodila za nadaljno pot! Prejeli so spričevala in knjigo v spomin na Slomškovo šolo, nato se pa tudi oni zahvalili vsem njihovim učiteljem, sedanjim pa tudi vsem, ki so jih v teh 10 letih slovenske šole spremljale pri odraščanju.

Na vrsti je bilo priznanje otrokom ki skozi celo leto niso nikoli manjkali v šoli ali pa pri šolskih mašah. Letos jih je bilo kar 7! Tudi nje smo nagradili z močnim aplavzom.

Vsi otroci šole so še skupno zapeli Kekčvo pesem, nato pa je Andrej Kočar, najboljši učenec 7. razreda sprejel zastavo, ki jo bo nosil v letu 2018.

Formalni del je bil tem zaključen, in povabljeni smo bili, da se spet zberemo v nedeljo, 3. decembra, pri igri »Krpan mlajši«.

Nedelja, 3. decembra. Točno ob napovedani uri, to se pravi ob 18:30 so se ugasnile luči in v dvorani je zavladala tišina. Otroci od 4. do 8. razreda so nam uprizorili igro v 4 dejanjih avtorja Frana Milčinskega »Krpan mlajši«

Dogajanje se začne na slovenskem v vasi pri Krpanu; ta je sicer vnuk slavnega Martina Krpana, po dedu je podedoval moč, a ni imel kobilice kakor stari. Mladi Martinče je zaljubljen v mlado Jerico, ki je varovanka

pri županu. Župan je ljubosumen in hoče prevarati Krpana. Ko Martinče izve, kaj se dogaja, iz same jeze kihne in župan zleti prav do dunajskega Cesarja. Na dvoru se pa gode čudne stvari. Dunaj ravno napada silni Kosobrin, zato Cesar išče junaka, ki naj bi bil Kosobrinu kos. In začne se boj... več pa ne bomo povedali, raje kar sami poizvedite, kaj vse se je potem še zgodilo, saj bomo igro ponovili drugo leto. Pridite, pa boste izvedeli, kako se je vse končalo!

Otroci so se lepo naučili svoje vloge, ki so bile kar zahtevne. Režijo je imel na skrbi Marcelo Brula, pomagala mu je Andrejka Vombergar Štrfček, pri bralnih vajah pa tudi Veronika Godec Marini. Za sceno je poskrbela Andrea Quadri Brula in pomočniki, za obleke Marjana Modic Cestnik. Nastopali so: MARTINČE KRPAN: Andrej Kočar; ŽUPAN HLAČA: Tomaž Brula; JERICA, njegova varovanka: Cecilija Magister; MARJANA, županova dekla: Mikaela Mehle; BIRIČ SILVESTER: Tomaž Miklavc; SRENJSKI MOŽ URH: Matija Petkovšek ; CESAR: Peter Štrfček; CESARICA; Natalija Disabato; PRINCESA MARA: Viktorija Cestnik; PRINC FRICE: Tomaž Godec; MINISTER:Nacek Kocmur; STRAŽAR TOMAŽ: Mirko Kočar; SILNI KOSOBRAIN: Ignacij Koželnik; BRANKO, njegov pobratim: Martin Brula; Kosobrinovi vojaki: Tomaž Miklavc, Matija Petkovšek; Dunajski meščani/stražarji: Katja Brula, Paula Magister, Santi Paulise, Ivan Petkovšek, Juampi Tomazin, Sebi Vester. In še pomočniki: šepetalki Štefi Bokalič in Marjanka Oblak; maskiranje: Štefan Godec; luči in zvok: Matjaž Godec in Niko Kastelic.

Po končani igri se je odbor staršev zahvalil vsem, ki so igro pripravili. Voditelj šole se je pa poslovil še od profesorice zgodovine ge. Veronike Grabnar Pregelj, ki letos zapušča šolo in od Cintije Seljak, ki si bo za leto dni vzela poročni dopust...

V gostinskih prostorih smo se malo pokrepčali in že je pozvonilo.: klical nas je nebeški zvon! V dvorano je vstopil Sveti Miklavž s svojim spremstvom. Najprej so nam angelčki lepo zaplesali, nato nam je Miklavž modro spregovoril in že se je začelo težko pričakovano obdarovanje. Nekateri zelo pogumno, drugi malo boječe, a vsi so veseli sprejemali Miklavževa darila in odgovarjali na njegova vprašanja. Nekateri so tudi parklji imeli zelo, zelo radi! Upajmo, da se bodo drugo leto kaj poboljšali, da jih ne bodo spet hoteli vzeti s seboj.

Preživeli smo zelo lep večer v prijetnem vzdušju in družinski družbi. Marca se pa spet srečamo v Slomškovi šoli. Vesele počitnice!

Marcelo Brula

ZAKLJUČEK V BALANTIČEVI ŠOLI

Letos smo zaključno prireditev razdelili na dva dela in sicer tako, da smo dopoldan imeli akademski del in zahvalno mašo, popoldan pa odrsko predstavo in prihod sv. Miklavža.

Tako smo v nedeljo 3. decembra v šoli Franceta Balantiča zaključili pestro in bogato šolsko leto z zahvalno sv. mašo v sanhuški stolnici, ki jo je daroval g. prelat dr. Jure Rode. Pri Daritvi božji so šolski otroci sodelovali s petjem, branjem in darovi. Zaključili smo tudi mesec Šmarnic na čast Materi božji s posebno molitvijo, ki jo je pripravila Lučka Bergant Uštar.

Po zaključeni maši smo se še v prostorih Našega doma okrepčali pri okusnem zajtrku in nato v glavni dvorani Našega doma opravili dopoldanski del zaključne prireditve. Osmošolci so se poslovili od šole, učiteljic in sošolcev s prizorom, ki so ga pripravili s pomočjo staršev. Duhovit prizor z odlično spisanim besedilom izpod peresa Veronike Vombergar Grilj je bil zelo lepo odigran pod vodstvom Angelce Podržaj Miklič. Letos so se poslovili Cecilija Grilj, Nejko Magister, Santiago Miklič in Karolina Pugelj. Tej zadnji, skupaj s starši in starimi starši, je šlo posebno priznanje, ker v vseh desetih letih zahajanja v Balantičevo šolo, ni zamudila dneva pouka.

Voditeljica šole ga. Irena Urbančič Poglajen je pri poslovilnem govoru izrazila hvaležno besedo vsej družini Balantičeve šole za pozitivno leto in vestno opravljeno delo, poudarila je Božjo dobroto, ki nas napaja z veseljem do skupnosti, šole in učenju otrok in ki nam vzbuja hvaležnost do vseh, ki s svojem delom in spodbudo omogočajo, da po tolikih letih še vedno imamo slovensko šolo. Besedo zahvale je podal tudi predsednik odbora staršev, Dani Zupanc, ki je v nagovoru posebno izrazil željo in potrebo po poglobitvi verskega in nazornega življenja naših otrok in družin, obenem je povabil k sodelovanju vse starše, in to v čimvečjem številu, da ne bi vedno isti bili na vidnih mestih. Dopoldanski akademski del smo zaključili z razdelitvijo spričeval in seveda, čokolade tistim učencem, ki v letu niso šteli nobenega izostanka.

Pri popoldanski prireditvi so sodelovali vsi učenci Balantičeve šole. Otroci vrtca, prvega, drugega in tretjega razreda so nastopali kot bojeviti gusarji in pogumni mornarji s pesmijo, koreografijo in recitacijo. Izredno prikupen prizorček so pripravile razredne učiteljice, ki so celo spisale prilično pesem: Marta Petelin, Uršula Urbančič in Paula Urbančič za vrtec; Marija Zupanc Urbančič za prvi razred, Lučka Marinčič za drugi razred in za tretji razred Alenka Zupanc Urbančič. Učenci višjih razredov so odlično uprizorili veseloigro »Strahovi in pirati« v režiji gdč. Ivane Tekavec, v kateri so eni in drugi našli

največji zaklad, to je prijateljstvo. Izredno pomoč so nudili starši in vse učiteljice, ki so vestno in marljivo skrbeli za sceno (pod vodstvom Claudia Selana), rekvizite (prevzele si Ingrid Kopač Selan in Myriam Mehle Altini), odlično maskiranje (Danica in Veronika Malovrh), kostume (Danica Malovrh, Ivana Tekavec in Silvija Tekavec Nicastro), petje (vodili sta Kristina Skvarča Šenk in Veronika Malovrh), ples (Lučka Marinčič), za mikrofone je skrbela nepogrešljiva Lučka Bergant Uštar in skupina fantov Luč in zvok San Justo. Za lepo izdelan tiskan program se lepo zahvalimo Veroniki Kržišnik Modic. Na odru smo videli vesele otroke, ki so radi nastopali, plesali in peli. Zato so tudi nastale dvojne vloge, da bodo vsi otroci nastopali in sicer ena skupina v San Justu in druga na odru Slovenske hiše ob začetku naslednjega šolskega leta. Hvaležna udeležeba je otroke nagradila z dolgim močnim aplavzom, pohvalo so zaslužili vsi nastopajoči: mornarji Ivan Goljevčček, Adrijan Martins Pugelj in Mariano Zupanc; strahovi Martin Bonino Lipušček, Cecilija Grilj, Viktorija Nicastro Tekavec in Nejko Magister; junakinja Magdalenka, Jana Altini Mehle; pirat Lese-na noga, Valentin Bruno Bregar in njegovi pajdaši Martin Grilj, Eva Modic, Karolina in Cintija Pugelj, Peter Selan, Valentin Selan ter Nace Amalfi Tekavec, Matej Magister, Andrej Malovrh, Andrej Modic in Valentin Zupanc; Bele damice Magi Grilj, Anne Sophie Indihar, Katerina Oblak, Ljudmila Selan in Katja Zupanc.

In kot je izrazil zaslužen očka otroka Balantičeve šole: »Še bodo igrali naši otroci!« Čestitke vsem nastopajočim in vsem, ki ste ogromno pripomogli k uspehu predstavitev.

Ko se je pa zmračilo nas je obiskal Sv. Miklavž, ki je vse otroke razveselil z darili. Nekaterim našim Cicibanom kot nagrado za delo in marljivost v slovenski šoli, drugim pa v spodbudo k večjemu trudu in prizadevnosti. Seveda se je sv. Miklavž spomnil tudi na učiteljice, ki vsako leto vestno učijo in budijo v otrokih ljubezen do slovenstva in krščanskih vrednot, tudi ni pozabil na zveste ministrante kakor tudi vdanih sodelavcev, katerim šola in nje poslanstvo veliko pomenijo in se zanje trudijo in velikodušno razdajajo.

Prisrčno prireditev smo doživeli, prijateljsko vzdušje smo delili, leto uspešno zaključili in vsem se iz srca zahvalili.

Vesele počitnice in na svidenje do naslednjega leta!

Silvija Tekavec Nicastro

ZAKLJUČEK V PREŠERNOVI ŠOLI NA PRISTAVI

December je mesec zaključkov in vsak pregleđa svoje letno delovanje. Tako smo tudi na Pristavi lepega, prijetnega 2. decembra zvečer zaključili slovensko osnovno solo.

Najprej je pozdravila vse navzoče voditeljica šole. Čestitala je otrokom za novo prehojeno učno leto in se zahvalila učiteljicam za ves trud in vzgled, ki ga dajejo našim otrokom, da bodo tudi oni v bodočnosti posredovali bogato dediščino slovenstva novim rodovom ter bili v ponos Sloveniji in Argentini.

Zaključek pouka je sovpadel s prvo adventno nedeljo, zato so najprej nastopili najmlajši otroci, oblečeni v angelčke s svečkami v rokah, ki so jih položili pod božično drevo in rajali okrog njega.

Bliža se Božič in vsi imamo v mislih obdariti naše najdražje osebe. Kot dobri kristjani se moramo tudi vprašati, kaj bi Jezuščku podarili za rojstni dan.

Učenci od prvega do četrtega razreda so to uprizorili. Oblečeni v smreke, zvezde, zvončke in snežinke, so nam povedali, da

so največje darilo, ki ga lahko pripravimo za Jezusov prihod krščanske vrednote, ki prebivajo v naših srcih.

Drugi del kulturnega programa je bil posvečen poeziji in glasbi.

Otroci višjih razredov so deklamirali poezije slovenskih pesnikov, ki so jih poleg drugih, posvetili tudi otrokom. Najprej so

otroci 4. in 5. razreda čustveno, razločno, a vseeno nežno, recitali Župančičevo poezijo “Ciciban in čebela”. Takoj za tem sta dva fantka iz 6. in 7. razreda zaigrala razigrano Kunčičevo poezijo “Parkelj”.

Poezije so se vrstile vzporedno s cerkvenimi dobami z željo, da bi nas popeljale v advent in božično dobo. Zato so deklice 7. in 8. razreda nežno in z občutkom deklamirale Slomškovo poezijo “Božič”.

Nato pa so osmošolci recitali Kunčičevo “Novo Leto”, v kateri so izrazili svoje želje: voljo židano vse dni, pravljične gradove tri, meh za smeh in take mlinčke, ki bi mleli nam cekinčke. Vsega tega nam nihče ne more pričarati, za smeh morami pa poskrbeti sami.

Letos smo imeli še posebno veselje, ker so otroci skupine ABC po slovensko končali prvo leto učenja slovenščine. Ta skupina desetih otrok se je korajžno predstavila občinstvu z dvema preprostima poezijama. Kakor je omenila voditeljica, nam ravno ta skupina zagotavlja, da bomo ohranili naš jezik še mnogo let, morda ne tako brezhibno kot bi želeli, ampak pridobljeno z velikim trdom.

Slovenski narod zelo rad poje, zato vzbujamo v otrocih veselje do petja že v zgodnjih otroških letih. Zato se moramo potruditi, da bo ob vsakem nastopu vključena tudi naša narodna pesem.

Za konec so vsi otroci zapeli najprej venček ljudskih pesmic, ki pojejo o soncu, planinah in pastirjih, potem pa se venček pesmic Janeza Bitenca, ki je avtor nešteti pesmic za otroke.

Za zaključek je vsaka učiteljica razdelila spričevala svojim učencem in takoj za tem smo poslovlili osmosolce. Letos se od šole poslavljajo trije učenci: Lucija Debevec, Matej Modic in Augusto Oblak. Slovo je vsako leto zelo emotivno in gane vse navzoče!

Po kratkem odmoru, ko je že noč legla tudi na Pristavo, nas je obiskal Sveti Miklavž, ki je tudi letos prišel iz nebes z velikim številom daril za otroke in odrasle.

Bil je res lep večer in se bomo potrudili, da bo prihodnje leto še lepši.

Andrejka Papež Córdoba

ZAKLJUČEK V ROŽMANOVI ŠOLI

Rožmanova šola v San Martinu je letos slavila svojo 65-letnico. Zato smo v soboto, 2. decembra, delno zaključili jubilejno leto. Voditeljica Nina Pristovnik Diaz se je ob tej priliki še posebno spomnila bivših voditeljic Katice Kovač Dimnik in Saše Hartman Golob, ki sta nas letos zapustili. Zahvalila se je staršem in starim staršem, da so spremljali in sodelovali s slovensko šolo. Predsednica Odbora staršev, Sonja Petkovšek Boltežar, je podala nekaj misli in se zahvalila vsem za pomoč.

Nato je sledila igra KJE SI, URŠIKA ZALA. Režijo sta velikodušno prevzela Tomi Kastelic in Mirjanka Voršič. Pohvalo zasluži tudi Niko Škulj s pomočniki, za sceno in zamisel recikliranega materiala za opremo odra. Hvala lepa vsem, ki so priskočili na pomoč!!!

Pred začetkom igre smo slišali Prešernove verze Povodnega moža, ki jih je čustveno podala Vera Breznikar Podržaj. Obenem smo lahko na ekranu gledali primerne slike, ki so pesnitev ponazorile.

Majhne in velike vodne vešče so se sproščeno in korajžno obračale na odru. Povodni mož je posrečeno zaigral v svojem kraljestvu na dnu Ljubljane. Kuharji so lepo zapeli svojo pesem in predstavili posebno hrano. Ob veseli pesmi so zaplesale ribice in se zavrteli vodni vrtnici. Ljubljanski zmaj je postavno prikorakal na pripravljen oder. Urška je prisrčno in doživeto izvedla svojo vlogo.

Vsi so bili deležni odobravanja gledalcev, ki so z zanimanjem sledili odrski predstavi. Za konec so vsi igralci zapeli V iskanju poti, ki smo jo posvetili našemu režiserju Tonetu Podržaju.

Po kratkem odmoru nas je obiskal in obdaril sveti Miklavž, v spremstvu pridnih angelov. Podal nam je svoj blagoslov in nam dal navodila za naprej.

Drugi del slavlja 65-letnice naše šole smo pa izvedli v nedeljo 10.decembra. Najprej smo v kapeli Presvetega Srca imeli zahvalno sv. mašo. Slavje je olepšala ponovitev Prvega sv. obhajila (Ana Boltežar, Valentina Figueroa, Lucija Vomberger in Santino Sammartino). Med sv. mašo je pel šolski zbor pod vodstvom Saši Podržaj in ob igranju kitar (Katja Filipič, Martina Filipič in Luka Skale).

Potem so starši in prijatelji šole zasedli prostore v dvorani Doma. Najprej je voditeljica pozdravila vse navzoče. Sprejeli smo slovensko in argentinsko zastavo ter zapeli obe himni. Osmošolca Jan Luna Praprotnik in Federiko Tašner sta predala zastavi učencem 7. razreda Sofi Boltežar, Tadeju Filipiču in Katji Filipič. Starši osmošolcev so bili povabljeni na oder. Učiteljica 8. razreda Magda Zupanc Petkovšek je prebrala nekaj misli o slovenskem jeziku in izrazila dobre želje učeencema, ki sta se poslovila od osnovne šole. Predsednik Doma Viktor Leber jima je izrekel dobrodošlico. Predsednica Odbora staršev Cecilija Močnik Tašner, se je zahvalila učiteljicam za opravljeno delo v slovenski šoli. Starši so v znak hvaležnosti izročili slovenski šopek in priznanje.

Ker se blizajo počitnice so vsi učenci, od vrtca pa do osmega razreda, zaplesali in zapeli pesem: Gremo okrog sveta. Veseli in zadovoljni smo se razšli in upanju na novo snidenje v prihodnjem letu.

Magda Zupanc Petkovšek

ZAKLJUČEK TEČAJA “SLOVENŠČINA ZA VSE” NA PRISTAVI

Tako se imenuje tečaj slovenščine odraslih na Pristavi. Že tri leta deluje vsako soboto dopoldne in je razdeljen v dve skupini. Prva je za negovoreče študente, druga za izpopolnjevanje jezika. Učita Monika Kenda in Anka Gaser. Veliko je zanimanja zlasti partnerjev Slovencev, ki imajo otroke v slovenskih šolah. Zanima jih jezik in želijo, da se ohranijo tudi navade. Nudi se jim priložnost, da se počasi učijo in da živijo v tem, kar je v skupnosti.

Tudi letos je v soboto, 25. novembra, prva skupina pripravila igro za otroke. Pogumnejši so nastopili in se naučili vse na pamet, drugi so brali, povezovali povest in tretji so pomagali pri scenografiji ter z rekviziti. Vsak je imel svojo nalogo. Nastopili so tudi trije učenci starejše skupine ABC po slovensko na Pristavi. Še med tednom smo imeli srečanja in vaje. Zabavali smo se in si pomagali. V slovenski skupnosti so malokrat igre, kjer bi odrasli nastopali za otroke. Zato vsako leto pripravimo novo, letos je bil na vrsti Moj dežnik je lahko balon. Lušno je bilo gledati otroke, kako so navdušeni sledili igri in odgovarjali igralcem. Že sprašujejo kaj bo pa naslednje leto!

Končno smo se zbrali na Pristavi v petek 1. decembra, da smo razdelili potrdila in

Slika Mimi Gorišek Comito

skupaj večerjali. Čas počitnic je potreben za pridobitev novih moči. Meseca aprila se pa spet srečamo, da nadaljujemo z novim zagonom. Vsak, kdor želi, se nam lahko pridruži in bo dobrodošel. Slovenščina je res lep jezik, nekateri pravijo, da je roman-

tičen (zaradi dvojine). Povezuje nas s soročniki, ki živijo v Sloveniji. Vemo, da ni lahka, ampak dobra volja in prijateljstvo presežeta vse težave.

Monika Česarek Kenda

*Ljudstvo, ki je hodilo v temi,
je zagledalo veliko luč!*
(Iz 9,1)

Naj vas božji blagoslov spremlja v tem
prazničnem času in v novem letu 2018!

ZEDINJENA SLOVENIJA
in **SVOBODNA SLOVENIJA**

Buenos Aires, Argentina

Naj vam Novorojeni
prinese veselje do
življenja, ki je veliki
Božji dar, v novem
letu pa naj vas
blagoslovi
z neugasljivim
upanjem!

**Vesele
praznike
vam želi**

Slomškov dom

Božič 2017

*Kako ljubke so na gorah noge glasnika,
ki oznanja mir, prinaša veselo novico, oznanja rešitev.*
(Iz 52,7)

Slovenski dom San Martín
želi članom, društvom, organizacijam,
prijateljem in vsem, ki podpirajo njegovo delo
vesel Božič, mir in polnost življenja
ter obilje Božjega blagoslova za leto 2018!

SLOVENSKI DOM SAN MARTÍN
San Martín - Buenos Aires - ARGENTINA

Rodilo se je božje dete
sredi tihe noči, da bi nam bilo luč v temi
in duhovna tolažba v najbridkejših trenutkih,
ter razlilo v tem svetem božičnem času
svoj duševni mir in obilen blagoslov.
Novo leto 2018 pa naj prinese mnogo
uspešnega dela in osebnega zadovoljstva.

*To je iskrena in srčna želja
za vse člane, znance in prijatelje
pristavske družine.*

DRUŠTVO SLOVENSKA PRISTAVA

SLOVENSKI DOM CARAPACHAY
želi vsem članom
in prijateljem ter vsem rojakom
blagosloven Božič
in srečno novo leto.

DRUŠTVO SLOVENSKA VAS
želi vsem članom in sodelavcem
ter vsem rojakom v Argentini,
po svetu in v domovini
vesel Božič in
srečno Novo leto!

*Z ljubeznijo gorečo naj Božič
vas ogreje, srce naj vaše pomiri.
Novo leto 2018 naj podarja,
kar srce vam poželi: srečo,
zdravje, mir in blagostanje.
To vam in vašim družinam
iskreno želi*

NAŠ DOM SAN JUSTO

Vsi člani in prijatelji lepo vabljeni
25. decembra ob 8. uri, k slovenski sv. maši
v sanhuško stolnico, nato v Naš dom
na božično akademijo in skupni zajtrk

**SLOVENSKI SREDNJEŠOLSKI TEČAJ
RAVN. MARKA BAJUKA**

želi vsem Slovincem v Argentini,
Sloveniji, zamejstvu in po svetu
doživeti božični večer.
Novorojeno Detece pa naj prinese
blagoslova, miru,
upanja in uspehov v novem letu 2018.

*Blagoslovljene
božične praznike
in milosti polno
novo leto*

žele vsem rojakom v Argentini

**DUŠNOPASTIRSKA PISARNA
ODBOR ZA SLOVENSKO HIŠO
DUHOVNO ŽIVLJENJE IN OZNANILO**

*Globoko doživeti božične skrivnosti
in lepo praznovanje Božiča,
ki naj okrepi v Novem letu 2018 našo
osebno vero, družinske vezi in osrečujočo
zavest pripadnosti verski skupnosti,*

vam želi

ZVEZA SLOVENSKIH MATER IN ŽENA

*Blagoslovljene božične
praznike in srečno
novo leto 2018
želi vsem rojakom*

BAJDA s.r.l.
LESNA INDUSTRIJA IN SODARSTVO

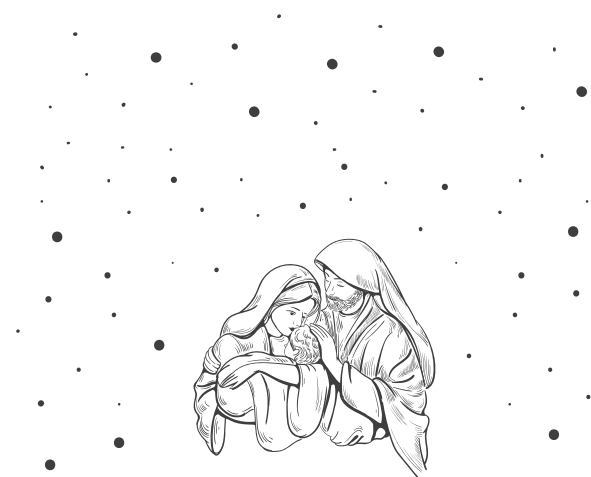
www.bajda.com.ar

*Božična skrivnost
naj nam vlije upanja
in nam da moči
za življenje!*

Vsem slovenskim rojakom,
vesel Božič in srečno novo leto!

INTERPACK

*Blagoslovljene božične praznike
in srečno novo leto 2018
vam želi...*

 **TALLERES
CROVARA**
www.tallerescrovara.com

*Božična radost je moč,
ki more spremeniti svet.
Veliko blagoslova v
novem letu 2018*

Vam iskreno želimo

 OBLAK
ABERTURAS

*Vsem rojakom obilo
božičnega veselja in
Marijinega varstva
v novem letu želi*

Antonio Podrzej e Hijos S.R.L.

INDUSTRIJSKO METALURGIČNO PODJETJE
IN MONTIRANJE STROJEV

Diagonal 160 N° 5776
Villa Loma Hermosa (1657)
Buenos Aires, Argentina
Tel / Fax: 54 (11) 4769-0581 / 1653
antonio@podrzaj.com.ar
www.podrzaj.com.ar

Blagoslovljen Božič in **obilo sreče** v novem letu

técnica elemec s.a.i.c.i. y a.
instalaciones electromecánicas y montajes

*Vsem Slovencem želimo
blagoslovljen Božič in
uspešno novo leto 2018!*

Denar
ing. Juan Ignacio Kocmur
ventas@denar.com.ar

*Vesele božične praznike ter srečno novo leto,
vam želi*

Esc. Marija N. Gerkman
Notarka - Escribana

Av. Santa Fé 1339 - 5to. piso - CABA
Tel 4811-6421 / 4816-8216
maria@escribaniasuarez.com.ar
Od ponedeljka do petka od 10. do 18. ure.

*Naj bi vam v teh praznikih
novorojeni Sin posredoval mir in blagoslov
ter obilo sreče v novem letu, želi*

Marcos Mele

Productor | Asesor de Seguros | Administración de Riesgos

Tel (+ 54) 4623 2932 | 4623 4936
info@marcosmele.com.ar
www.marcosmele.com.ar

NAŠ POGOVOR | Anka Savelli Gaser

/// **Za našo zbirko pogovorov z aktivnimi člani slovenske skupnosti v Argentini smo navdušili Anko Savelli Gaser, ki je z veseljem sprejela vabilo in nam opisala svoje delo v naši skupnosti.**

Mami Liji in očiju Juliju, ki sta takrat stanovala v ljubljanskem predmestju Šiška, sem prišla delat družbo v prvi jutranji uri ledenega 23. novembra 1941, zato lahko rečem, da me je s petdesetimi minutami zamude prinesla sv. Cecilija. Čez tri dni so me krstili kar v bolnišnici in dobila sem dve imeni: Ana, po Savellijevi stari mami in botri Nuši Kristan, Terezija pa zato, ker so vsi Kristanovi častili Malo Tereziko. Krstil me je stric Vilko Savelli, slovenski mučenec, ki mi je bil tudi boter. Oči je od prvega dne naprej zapisoval vse moje podvige v knjigo Moja mlada leta in po teh sklepam, da sem bila čisto normalen otrok, ki je rad pisal po stenah, se vrtel, kjer je bilo najmanj primerno in podobno.

Dve leti kasneje sem dobila sestrice Alenko, januarja 1946 pa še bratca Julija.

Glasbeni talent, ki mi ga je z veliko radodarnostjo dal Stvarnik, sem podedovala po obeh družinah. Od osmih živih Kristanovih otrok se jih je kar pet na razne načine ukvarjalo s glasbo. Peli so pri cerkvenih zborih, teta Nuša pa je študirala solopetje in postala koncertna in operna pevka, koloraturka. Na žalost je v operi lahko pela samo enkrat in sicer vlogo Kraljice noči v Mozartovi Čarobni piščali, nato so jo komunistične oblasti odslovile. Ostala pa je solistka v zboru Slovenske Filharmonije. Pri Savellijevih so vsi trije bratje bili izredno nadarjeni. Oči je bil samouk, a je dolga leta pel v Akademskem pevskem zboru pod vodstvom Franceta Marolta in ga včasih tudi nadomeščal na kakšnem manjšem nastopu. Stric Vilko, duhovnik, ki so ga komunisti ustrelili leta 1949, je komponiral in imel že odobreno izdajo svojih cerkvenih skladb in štipendijo za študij kompozicije, a so ga prej zaprli. Najmlajši Emil pa je v Braziliji, kamor se je zatekel, na šoli kjer je bil profesor, ustanovil 120 članski otroški pihalni orkester.

Ko je oči odšel v tujino, so nam pomagali preživeti strici in tete. Kljub temu moram reči, da sem imela zelo lepo otroštvo.

Že od malega sta me mami in teta Nuša jemali vsako nedeljo s seboj k sv. mašam, najprej v ljubljansko stolnico, potem pa še k »nunam« ali »urškam«, kakor so imenovali cerkev Presvete trojice. Peli sta v obeh zborih, včasih pa popoldne še pri frančiškanih ali Svetem Srcu Jezusovem. Tako sem zgodaj srkala slovensko sakralno glasbo in mi je verjetno tudi zaradi tega tako zelo všeč. Najbolj so se mi priljubile Mavove Marijine in božične pesmi, za temi pa Sattnerjeve. Predvsem Mavove so tako mehke, božajoče, da sežejo v dno duše, posebno še tiste, ki so uglasbene na besedila m. Elizabete Kremžar. Tako sem že kot majhna deklica imela posebno čast, da sem osebnost poznala velike slovenske glasbenike kot Alojzija Mava, dr. Franceta Kimovca, Matijo Tomca, Stanka Premrla, pri katerem so me zelo zanimale njegove izredno košate obrvi, pa organista prof. Primoža Ramovša in duhovnika prof. Snoja. G. Mav mi je nekoč v božičnem času dovolil zaigrati Sveto noč in orgle registriral z zvonovi. Tudi pri uršulinkah sem kaj poizkusila in celo čisto malo v stolnici, kjer so orgle imele kar tri manuale. Stala sem vedno čisto ob njih, kjer je imela mesto kot solistka teta Nuša. Zdi se mi, da sem bila na vseh korih kot neka »mascota«, v Sloveniji bi rekli hišni (v tem primeru korski) ljubljencek.

Pri devetih letih sem se začela učiti klavir na Glasbeni matici pri prof. Rosandi Pleiweiss, ki je bila zelo dobra oseba. Le enkrat je bila

zelo huda name, ker se nisem dobro naučila lekcije, saj je bilo bolj prijetno zadeti drsalke na rame, spraviti nekaj kuhanih kostanjev v žepe in hajd na drsališče, poleti pa na kotalkališče, seveda takrat brez kostanja. Zagrozila mi je tudi, da bom morala pometati ceste, če ne bom več ur vadila! Umetnostno drsanje je bil moj najljubši in edini šport in še danes ga pogrešam. Sanjala sem tudi o tem, da bi igrala harfo, ker je na konzervatoriju bila možnost, ko je nekdo izdelal peti letnik klavirja, da se je poleg tega lahko učil še harfo, to čudovito nežno glasbilo. Rada bi bila tudi baletka, prva-kinja v umetnostem drsanju in še kaj.

Nepozabna »teta« Mirjam Tozonova je po vojni začela zbirati okrog sebe otroke iz katoliških družin in nam razdajala svoje glasbene in pesniške talente. Pri njej smo igrali oz. peli sprevoigro Kresniček, Premrlovo »Pomlad prihaja«, za katero je napisala besedilo, pa tudi » Pravljico o izgubljeni sinički«, ki jo je na njeno besedilo uglasbil štirinajstletni Tomaž Tozon, njen drugi sin. Imela je namreč šest fantov, od katerih je najstarejši Mojmir igral violino, Tomaž klavir in Matija violončelo, za ostale se pa ne spomnim. Tomaž se je od mladih let predal dirigentstvu in pred dnevi ob svoji osemdesetletnici prejel najvišje priznanje slovenske Cerkve. Pravljico o sinički smo zapeli tudi na Radio Ljubljana. Prav tam sem tudi zaigrala Mozartovo Dunajsko sonatino v oddaji »Mali umetniki izvajajo velike umetnike«. Glasbena Matica, tako se je takrat imenovala glasbena šola, je vsako leto priredila najprej interno produkcijo, nekake vrste koncert v manjši dvorani šole, kjer so natopili vsi učenci raznih inštrumentov, potem pa še javno produkcijo v dvorani Slovenske filharmonije. Ko sem končala četrtri letnik, sem na tem koncertu tudi jaz zaigrala Mozarta. Takrat je nekdo rekel, da sem rojena za Mozarta, pa se je potem izkazalo, da sem bila rojena le za Miho Gaserja!

Vse to prijetno življenje se je končalo, ko smo leta 1954 odšli v Argentino. Slovo je bilo zelo težko, saj smo vedeli, da marsikatero od teh oseb, ki so nas spremljale do vlaka, ne bomo več videli. Čeprav smo bili presrečni, da bomo po devetih letih končno le imeli očija, sta bili prvi dve leti zelo težki. V Sloveniji so ostali vsi sorodniki: stari oče Kristan in Savellijeva stara mama, tete in strici, ki so nas imeli zelo radi, bratranci in sestrične, sošolci, prijatelji, sosed, ki sem jih zelo, zelo pogrešala in tudi marsikatero noč zaradi domotožja prejkala. Tudi vsakič, ko sem prelistavala svojo spominsko knjigo, v katero so mi napisali prisrčna posvetila, ko smo se odpravljali od doma. Najbolj me je ganila in me še vedno do solz gane pozicija, ki mi jo je ob slovesu napisal stari oče Fran Saleški Kristan, globoko veren mož, in se glasi takole:

Dirka celo naše je življenje in po sreči trajni hrepenenje. Toda to le pomni, ljuba Anka, sreča vsaka je uganka, če jo iščeš v zemlje krogu. Svoj pogled zato le k Bogu dvigaj nad neba višine!

Lov na srečo tukaj kmalu mine, ne dadó je zemeljske nižine. V čistem srcu sreča biva, daje ti jo vera živa. Dvigni svoj pogled v neba sinjine, tam je sreča, ki nikdar ne mine.

To v spomin je moje sporočilo, ki naj bode stalno ti vodilo. Po valovih širnih oceana Vodi te patrona Sveta Ana.

V Buenos Airesu smo po tritedenskem ganjanju ladje končno stopili na trdna tla. Bil je četrtek, praznik sv. Rešnjega telesa, 17. junija 1954. Dan je bil turoben, narahlo je deževalo, vse je bilo vlažno in mrko, prav nič podobno sliki, ki smo si jo v mislih predstavljali doma. Ko smo se takoj prvo nedeljo peljali v Don Bosco na procesijo, se mi je zdelo, da je avtobus naredil vsaj sto ovinkov, tako mi je bilo slabo.

Kmalu nas je gospa Marija Geržiničeva naučila malo španščine in marca naslednjega leta smo začeli hoditi v šolo. Nismo imeli te-žav in v srednji šoli sem bila vedno odlična-kinja, ker bi me bilo sram, da bi kot Slovenka imela slabe ocene. Mislim, da smo bili in so še vedno slovenski otroci v učenju izredno uspešni.

Približno pri štirinajstih letih sem začela peti pri Gallusu. Tam nas je bilo nekaj mla-dih deklic, ki smo hitro postale prijateljice. Tudi moja »korepetitorska« kariera se je za-čela približno v istem času. Spremljala sem otroški zbor SPZ Gallusa pri izvedbi spevoig-re »Kresniček« Radovana Gobca, ki ga je na-učila teta Nuša in zrežirala gospa Ema Blejec. Tej predstavi so sledile druge in vedno sem jih jaz spremljala.

Aprila 1959, ko sem imela šele sedemnajst let in pol, sem morala zaradi odsotnosti prof. Jožeta Osane prvič igrati na prave orgle. In kje? SPZ Gallus je bil naprošen, da bi ob stoletnici smrti generala Urquize izvedel krajši koncert v stolnici mesta Concepción del Uruguay, Entre Rios, kamor so prenesli njegove posmrtno ostanke. Teden prej mi je profesor malo razložil kako in kaj, in k sreči me je Olga Prijateljeva pregovorila, da smo šle s teto Nušo dan prej z avtobusom. Kma-lu bi umrla od strahu, ker so bile orgle stare seveda več kot sto let, slabo elektrificirane in so precej zaostajale, to se pravi, da ni zvok prišel iz piščali takoj, ko sem pritisnila na tipko. Tako sta Nuša in Olga peli, jaz pa skušala kakšno sekundo prej pritisniti na tipke. Tisti večer je bil na koncertu sam argentinski predsednik dr. Frondizi in vsa njegova vlada. Vse je šlo v redu, a po koncertu sem dobila zelo visoko vročino in sem komaj »prišla k sebi« do vrnitve. O tem, kako bi skoraj uto-nili ob velikih poplavalh reke Paraná, pa bom napisala drugič.

Eno leto prej me je takratna predsednica SDO, Mara Bidovčeva kar brez mojega pri-voljenja imenovala za pevsko referentko te dekliške organizacije. Tako je iz majhne sku-pine deklet, ki smo za vsak sestanek pripra-vile nekaj narodnih pesmi, postal malo večji dekliški zbor in za njim so se okorajžili tudi fantje. Ob desetletnici teh mladinskih orga-nizacij smo pripravili priljubljeno Vodopivče-vo spevoigro »Kovačev študent«. Glavno vlo-go faliranega študenta je pel Janez Mežnar, poštarja Miklavc, očeta Jože Trpin, mamo Barbka Maček, vinski bratci so bili pa še Miha Gaser, Maček Matjaž in Franci Tomazin. Re-žiral je Lojze Rezelj. Janez, Franci, Matjaž in

jaz smo imeli komaj 16 let. Približno takrat smo se nekateri vključili v di-jaški organizaciji, DIO in ZSS. Ko malo premiš-ljujem, smo bili člani največ tisti, ki smo prišli v Argentino po letu 1953. Saj ni bilo čudno. Vsi tisti mladi, ki so prišli v Argentino s starši, so imeli prav malo možnosti, da bi lahko šli v gimnazijo, še manj potem na univerzo. Tisti pa, ki smo imeli možnost vsaj srednješolske izobrazbe, smo se kot odrasli vključili v razne organizacije in nekako potem bili na vidnih mestih: Alenka Jenko Godec, Tone in Metka Mizerit, Jure Vombergar, Metka in Tine Debe-ljak, Tine Vivod in verjetno še kdo.

Vrnem se k prvim dekliškim zborom, iz katerih so potem nastale vse tri »verzije« Slovenskih mladenk. Pri Gallusu sem še re-dno pela do poroke z Mihom, po Markovem rojstvu sem pa zbor samo spremljala ali pa včasih korepetirala, ker je nadebudni Marko vsak večer ob uri Gallusove vaje intenzivno vadil svoj »fortissimok«. Takrat so tudi Mla-denke imele malo oddiha, a po Sandijevem rojstvu smo pa spet me začele z intenzivnimi pevskimi vajami, včasih tudi trikrat na te-den. To je bilo eno mojih najlepših oddobij . Veliko smo prepevale na raznih festivalih pev-skih zborov, vsako leto imele vsaj en koncert v Slovenski hiši, pele pri porokah in celo pri sv. mašah na kanalu 11 in še in še. Spomnim se koncerta, ki smo ga imele v sklopu zbo-rovskih koncertov v Teatro San Martin. Naše uniforme so bile nežno roza obleke, dekleta večinoma lepe, svetlolase. Za nekim našim rojakom so sedeli člani kvarteta Zupay in se malo ponorčevali, da so dekleta takšna kot angelčki. Niso pa pričakovali, da bodo tako ubrano in dovršeno zapele. Po prvi odpeti pesmi, je eden od njih komentiral, da dekle-ta res pojejo kot angeli. Ob drugi priložnosti smo se od nekega koncerta pozno vračale domov. Miha je takrat imel velik, star Falcon, notri pa kar pet angelčkov v snežnobelih če-veljčkih. A glej ga, šmenta, avto je začel ne-kaj škripati in godrnjati, da smo komaj prišli do bencinske črpalke. Poslali so nas, seveda z avtom vred, v drugo podzemno etažo, kjer je bila delavnica. Medtem, ko so za silo popra-vili avto, so prelepi angelčki morali dvigati dolga krila in preskakovati luže olja in druge umazanije. Še več dogodivščin smo imele, a bi bilo to pisanje predolgo. Zadnje Slovenske mladenke so posnele gramofonsko ploščo z naslovom »Stari napevi v mladih odmevih«, ki je bila lepo sprejeta. Pevke so odraščale, se poročile, in ko zbor ni več mogel obdrža-ti iste »barve« glasov, ki so bili zelo značilni, smo se razšle. Malo pred tem sem spreje-la vodstvo novega Gallusovega dekliškega zbora, ki so se mu kasneje pridružili fantje, Kmalu za tem pa se je rodila nenačrtovana pev-ska skupina »ad hoc«, ki je kasneje pos-tala Slovenski komorni zbor. Tako z mladen-kami kot s komornim zborom smo res veliko prepevali, predvsem pa je bilo lepo, ker je v obeh zborih vladalo res lepo vzdušje.

Ves ta čas sem seveda sodelovala s Gal-lusom. V ciklusu zborovskih festivalov smo včasih tudi na istem koncertu skupaj nasto-pili. Spomnim se neke nedelje, ko smo z Gallusom peli dopoldne pri dveh mašah, po-poldne pa še na festivalu v mestu. Ni čudno, da se moji sinovi niso navdušili za zborovsko petje, pač pa so po možu podedovali veselje do gledaliških iger.

Ko se je oči že preveč utrujal pri dirigiranju, sem kot dediščino dobila vodstvo Gallusa. Zame je bilo to kar naporno, tudi za mlade pevce, ki so takrat že obiskovali razne fakul-tete, pa je vseeno šlo. Ko je novembra lju-bljanski župan Strgar obiskal Argentino, je bila pri Mariji Pomagaj v Slovenski hiši na dan vseh svetnikov večerna maša, pri kateri smo peli z Gallusom. Eden od pevcev je pri vaji malo pogodrnjal, če moramo pri vseh mašah res mi peti. Pa sem mu v šali rekla, naj kar potrpi, da nas bo pa morda inž. Strgar

povabil v Slovenijo. Po končanem obredu se nam je ta zares približal in dejal, da še nikoli ni slišal tako občuteno zapete pesmi »Jaz sem vstajenje in življenje« ter obljubil, da bo naredil vse, kar bo mogel, da bi se naš Gallus naslednje leto pridružil drugim Gallusom, ker je bilo v Sloveniji prav leto 1991 Gallusovo leto. Tako si kot zbor nismo privoščili počitnic in zelo intenzivno v največji vročini študirali program, ki je obsegal 76 pesmi, cerkvene, narodne, ponarodele in umetne, ki smo jih potem prilagajali pokrajinam, kjer smo koncertirali. Povsod je bilo zelo ganljivo, saj je bila to prva večja skupina Slovencev iz tujine, ki je lahko nastopila na domačih, slovenskih tleh. Že naslednje leto smo imeli v družini precej bolezni in sem res težko vzdržala do zborove zlate obletnice. Žal se potem zbor ni mogel obnoviti, ker je bilo že več mladinskih zborov, ki so bili mladim bolj pri srcu in tudi glede razdalje bolj pri roki.

Tudi na Pristavi smo vedno imeli zelo razgibano zborovsko petje. Ko pred mnogimi leti sploh še nismo imeli zborar, smo z mladimi večkrat pripravili pesmi za sv. maše. Prvič smo peli »moderno mašo« za nek mladinski dan, Maša je imela celo vložke za torbento. Ko smo jo pripravljali, sem to omenila msgr. Oreharju, ki ni bil prav nič navdušen, a je potem priznal, da mu je bilo kar všeč. Potem smo imeli mladinski zbor, ki je prepeval celih 7 let. S spevoigro Kovačev šudent smo obiskali vse slovenske domove in jo igrali devetkrat. Z zborom smo potovali celo v Mendoza. Priredili smo tudi več glasbenih večerov, na katerih so lahko mladi pokazali tudi svoje talente Nato je bil več priložnostnih zasedb mešanega zborar, s katerim smo večkrat sodelovali pri božnicah ZSMŽ, posebnih mašah in glasbenih večerih. Prav lepo je bilo.

V Prešernovi šoli sem že okoli leta 1970 začela poučevati petje. Kmalu po smrti gdč. Mije Markeževe so me pa prosili, če bi lahko prevzela slovenščino in slovnicco v šestem razredu. Slovenski jezik mi je zelo pri srcu in sem rada sprejela. Po osmih letih sem morala začasno poučevanje pustiti zaradi novih bolezenskih težav staršev, moža in končno tudi mojih. Ko sem se vrnila, sem bila že toliko »usposobljena« za učiteljico, da so me premestili kar v osmi razred. Letos sem imela v Prešernovi šoli »año sabático“, a prihodnje leto bom, če mi Bog da zdravje, spet prevzela iste predmete v sedmem in osmem razredu.

Pa še nekaj: ko je mož Miha začel režirati tako otroške kot druge igre, sem vedno na njegovo prošnjo prevzela skrb za popestritev, zlasti otroških iger, s petjem. Večrat smo imeli besedilo za pesmi, a ne melodije in sem jih potem sama uglasbila. Sploh pa sem se zadnja leta upala kaj skomponirati, največ za otroke, pa tudi vrsto maš, od otroških, preko deklških in ženskih, do ene za moški zbor in tri za mešani. Zavedam se, da v tem nisem ravno izvrstna, a pevcem moje priredbe in skladbe kar ugajajo.

Tako je bilo moje življenje do sedaj. Niso se mi uresničile otroške sanje, a sem vseeno zelo srečna, da sem tu v Argentini, predvsem med Slovenci, naredila kar je bilo v moji moči, da bi se slovenski jezik in pesem še dolgo ohranila med nami.

Draga gospa Anka, hvala, da ste z nami delili vaše bogate izkušnje!

RAFAELOVA DRUŽBA | Pogovor z Lenartom Riharjem

Ob dveh pomembnih obletnicah Rafaelove družbe smo poiskali še njenega vodjo, Lenarta Riharja, zdaj že kar dolgoletnega prijatelja argentinskih Slovencev, ki nam je v spletnem pogovoru veliko povedal o Družbi, o svojem delu in tudi o sebi.

Najprej bi bili veseli, če bi se na kratko predstavil. Marsikdo tu bere Zavezo, ki jo urejaš, ali pa posluša radio Ognjišče, kjer imaš tehtne komentarje, veseli pa bomo, da te še nekoliko bolj spoznamo.

Rojen sem bil v Polhovem Gradcu, peti otrok v devetčlanski družini, ki ji dolgujem vso bistveno formacijo. Spadam v generacijo, ki je doživela še zadnje zdihljaje socializma. Če so bili zadnji, še ne pomeni, da so bili nedolžni. Bili so dovolj uničujoči in dramatični, da sem alergičen na vse njegove pojavne oblike, ki še danes zavirajo Slovenijo. Zato nočem biti zaprt v svoj zasebni svet in rad kaj postorim, da bi samostojna Slovenija postala tudi Svobodna, kot se, nam vsem v smerokaz, imenuje vaš časnik.

Že vrsto let delaš na Rafaelovi družbi, ki skrbi za Slovence izven domovine, predvsem tiste, ki so ostali v Evropi. Na kakšen način ohranjate stike z njimi, katere so glavne aktivnosti Rafaelove družbe, ki jo vodiš?
Stikov je prav vseh vrst – od zasebnih do institucionalnih, od fizičnih do teh, ki jih omogoča sodobni svet, od medijskih pa do tistih, ki jih prinašajo različni (naši) dogodki. Naštevanje vsega bi kljub vsem zanimivim stvarjem postalo dolgočasno. Naša najbolj množična prireditev je romanje treh Slovenij na Svete Višarje, ki je vsako prvo nedeljo v avgustu in v ugodnih vremenskih razmerah privabi nad 2.000 ljudi. Prirejamo kulturne večere, posvečene bodisi zamejstvu bodisi izseljenstvu. Organiziramo ekskurzije z vrhunskimi strokovnjaki v prav vse kotičke avtohtonega slovenstva. Skupaj z zvezo izseljenskih duhovnikov izdajamo mesečnik Našo luč, ki je lani praznovala 65 let izhajanja. Uveljavili smo nedeljo Slovencev po svetu, ki se obhaja vsak začetek julija. Z našimi razstavami o povojnih slovenskih beguncih, predavanji in pričevanji smo obiskali že približno 150 krajev v Sloveniji, v zamejstvu in po svetu. Skratka, najboljše bo pokukati na našo spletno stran ...

Kakšno je stanje Slovencev po Evropi? Kako so povezani z domovino? Ohranjajo še slovenstvo v svojih skupnostih?

Od vseh slovenskih skupnosti so Slovenci v Evropi najbolj vezani na matično državo. Predvsem zato, ker so to v večini ljudje, ki so šli v tujino v želji po svobodnejšem življenju in pošteno plačnem delu. Pri tem niso računali le na vrnitev nekoč v prihodnosti, pač pa so domovino tudi precej redno obiskovali. Mnogi so doma tudi gradili. Vendar se je izkazalo, da je velik delež teh ljudi na koncu ostaja v tujini. Predvsem zaradi otrok, ki so se tam ukoreninili, mnogokrat že z zelo šibkim znanjem materinščine. Na ta način je evropske slovenske skupnosti, razmeroma hitro prešel številčni in ustvarjalni vrhunec. Danes niso več mlade, ker se njihovi otroci večinoma ne vključujejo. Zapisano velja na splošno, so pa tudi izjeme, zlasti mesta, v katerih so evropske ustanove. Pa še to je treba dodati: zadnjih deset let je blizu 40.000 mladih zapustilo Slovenijo, a so razpršeni, nepovezani in drugačnih vrednot, tako da omembe vrednega stika s starejšimi skupnostmi ni.

Že kar nekaj let organizirate poletne in zimske višarske dneve za mlade. Med udeleženci je bilo že kar nekaj mladih iz Argentine. V čem je privlačnost in potreba teh dni? Kako vabite?

Za vsakega, ki je z občutkom slovenstva v srcu

obiskal Svete Višarje, so te lahko že same po sebi program. A seveda nismo ostali pri tem ... Težko bo najti ime oziroma temo, ki je danes pomembna za vse tri Slovenije, pa ni bila v naši družbi na Višarjah. Razen Hrvaške, kjer smo Slovence obiskovali v okviru naših odprtih ekskurzij, smo z mladimi v okviru teh dni pretaknili celotno narodnostno ozemlje od Porabja, prek Štajerske, vseh koroških dolin, Kanala, Rezije, Benečije do Gorice in Trsta. V zadnjem desetletju smo višarske dneve organizirali vsaj trikrat letno. Privlačijo ljudi, ki jih povprečje ne zadovolji. Mnogi pridejo večkrat, saj je vsakič druga tema in drugi gostje. Glas se širi deloma po udeležencih, vabimo pa tudi na vse druge danes običajne načine.

Organizirate še kakšne dogodke, projekte, povezane z mladimi?

Kakor gre človeku to težko z jezika, a vseeno sem vesel, da sem v družini sodelavcev, prostovoljcev in prijateljev Rafaelove družbe pravzaprav že skoraj nekakšen »dedek«. Se pravi tudi dogodke in teme, ki bi jih kdo ocenil, da so za starejše, pripravljajo mladi. S posebno ljubeznijo se posvečamo slovenski ljudski pesmi, da jo približamo mladim – dogodkov, izobraževanj in delavnic na to temo je bilo že cela vrsta.

Predvsem sem vesel, da smo z razstavo o slovenskih povojnih beguncih in z učno uro o Slovencih po svetu zadnja leta prišli tudi v nekatere srednje šole. Neverjetno je, kako mlade proti vsemu pričakovanju te teme pritegnejo. Seveda gredo zasluge za to tudi načinu podajanja in s tem povezanim žarom. Pri razstavi tako nosi zasluge predvsem dr. Helena Jaklitsch, pri urah o zamejstvu in diaspori pa predvsem dr. Dejan Valentinčič. Podobno je s privlačnim jezikovnim kotičkom za otroke (pa tudi za starše in učitelje), ki ga za Našo luč že več let pripravlja dr. Damjana Kern, strokovnjakinja za to področje. Vsi omenjeni izhajajo iz kroga višarskih mladih.

Tudi tvoja družina deli usodo slovenskih beguncev po drugi svetovni vojni. Če se ne motim, je domovino zapustil med drugih tvoj stari oče, ki je odšel v Ameriko, kasneje pa se je vrnil na Koroško, kar nekaj sorodnikov imaš pa tudi v Argentini ...

Oba stara očeta sta odšla in še vrsta drugih sorodnikov. Za svojim očetom je v ZDA odšla celo moja mami, takrat sedemnajstletno dekle, a se je po treh letih na srečo vrnila. Ko je šel v pokoj, se je njen oče vrnil na prag domovine. Kolikor je režim dopuščal, smo ga na Koroškem obiskovali in nekaj ur dihalo svobodo. Tako mi je tudi zamejstvo pri srcu od otroških let. Drugi stari oče je odšel v Argentino, v Mendoza, od koder se je po desetih letih vrnil domov. Če se omejim na Argentino, so moji sorodniki še vedno zelo dejavni v Mendoza in v Buenos Airesu, tako da sem nanje in na njihovo (mnogokrat skrito) delo za slovensko skupnost zelo ponosen.

Bil si tudi že na obisku tu. Enkrat celo v bolj formalni sestavi, kajne.

Dolgo je že tega ... Od tega obiska mi je najbolj ostal v spominu ganljiv sprejem v sanjuški sobotni šoli. Kot bi ob teh otroških dušah zaplaval v samo sredico najbolj polnokrvnega slovenstva in (srčne) kulture. Ne vem, če sem še kdaj v življenju tako težko zadrževal solze. No, zabavno pa je bilo pri vašem takratnem ministru za znanost. Argentinski sogovorniki so v zvezi s sodelovanjem na visokošolski ravni na vse pretege hvalili Slavoja Žižka, pa sem v zavetju formalnosti izzval vljudnostno prikimavanje, ko sem si dovolil nekoliko pobalinsko pripombo, da če jim je že ta filozof tako všeč, jih imamo boljših od njega na pretek.

Enkrat pa ste prišli v okviru Rafaelove družbe ...

Ja, z višarsko družčino smo bili pri vas leta 2011 in se imeli krasno. Nekaj časa smo bili z Družininimi romarji v Bs. As., Bariločah in na slapovih, potem pa smo se odpravili prek Cordobe v Mendoza in naprej do Tucumana, kjer nas je sprejel Jože Žakelj s svojo družino in nam razkazal lepote argentinskega severa vse do Jujuya. Ob pogledu nazaj je zanimivo tudi to, da sta se od te družbe osmih vsaj Dejan Valentinčič in Urška Makovec, ki sta bila takrat prvič v Argentini, potem še vrnila. Pa še nekaj, ko sva ravno prej govorila o sorodnikih: takega podviga, tako lepih, polnih in pristrčnih dni ne bi bilo brez njih. Zato sem iz srca hvaležen vsem v San Justu in Ramosu ter Božnarjevim oz. Štirnovim v Mendoza!

No, pa če se ne motim, deluje na relaciji Argentina – Slovenija tudi debatni krožek ...

Ne motiš se ... To je ena od stvari, za katero si ne morem predstavljati, da bi se zgodila, če ne bi bilo višarskih dni in potem obiska »višarcev« v Argentini. Iz neposrednih srečanj se rojevajo take dobre stvari. Sicer pa je ta krožek neformalen, čeprav kar zahteven. Neutruden in vztrajen pobudnik je Jože Rožanec, ki je poleg zavidljive profesionalne uspešnosti na področju IT po mojem mnenju tudi neverjetno načitan in izoblikovan intelektuallec. Praviloma se prek spletne povezave slišimo enkrat mesečno, pred tem pa preberemo in na spletu komentiramo besedilo na določeno temo. To traja že vrsto let in mislim, da sta bila najpogostejša avtorja Milan Komar in Marko Kremžar.

Si tudi urednik Zaveze, revije Nove Slovenske zaveze, ki jo prebiramo tudi pri nas. Notri so številne zgodbe, pričevanja posameznikov in družin, ki so doživeli drugo svetovno vojno. Kako nastaja revija?

Pravzaprav ima revija dve osrednji skupini besedil. Velik in pomemben del je res pričevanjski, drugi pomemben blok pa razčlenjuje posledice, ki jih strašna in nerešena zgodovina naplavlja v sedanji čas. Več kot očitno je namreč, da se dandanašnja Slovenija na vseh področjih spotika in opoteka zaradi svoje temne preteklosti. Ob tem lahko preberemo še obširen pogovor z zanimivimi sogovorniki, najdemo kak košček poezije, lepo ali povedno fotografijo, predstavitev zanimivih knjig in podobno.

Ali kaj razmišljate, kaj boste naredili, ko bo teh pričevanj zmanjkalo oziroma bodo ljudje, ki so vse to doživeli, umrli? Verjetno bo to zahtevalo spremembe tudi v glavnih poudarkih Zaveze ...

Ne ne, prav kmalu ne bo zmanjkalo ne gradiva ne ljudi. Slovenija ima to nesrečo, da se je vojna z revolucijo podaljšala v polstoletno tiranijo, ki vsaj v prvem obdobju ni bila milejša od vojnih razmer. Gre za podobno teroriziranje, enako sprevračanje dejstev in iste krivce. Tako se možnosti za raziskovanje bogato podaljšujejo v današnji, tranzicijski čas. Veliko bolj žgoče vprašanje je, če je med slovenskimi ljudmi dovolj volje za prihodnost, ki bo utemeljena na zdravih temeljih. Dobra prihodnost nas namreč čaka le, če se bomo reševanja naše zavozlanosti lotevali zares in v sami sredici, kot to počne Zaveza.

Lenart, veseli smo, da si se z nami pogovarjal. Zadnjo besedo pa prepustimo kar tebi!

Ko sem pred imenitnim mikrofonom Svobodne Slovenije, se počutim kot na podelitvi oskarjev in naj se še poslovim v nekoliko podobnem slogu: pristrčno pozdravljam vse sorodnike, prijatelje, znance, naše dobrotnike, podpornike in vso slovensko skupnost v Argentini! Vsem bralcem želim doživete božične praznike in ponosno praznovanje dneva samostojnosti. Bog živi vas in ves slovenski svet!

KOLEDAR

21. decembra ob 20.30

Božični koncert v Catedral de Morón

23. decembra ob 10:00

Sdo-Sfz vabita na centralni občni zbor v soboto v Slovenski hiši.

23. decembra ob 17:00

Božični koncert Zbora Lanús – Carapachay v Federación Gallega, Chacabuco 955, CABA

23. decembra ob 20:00

Božični koncert Zbora Lanús – Carapachay, cerkev María Reina Slovenska vas,

23. decembra 20:30

Božični koncert v Slomškovem domu Vabita Ex Corde in MPZ San Justo.

24. decembra ob 20:00 pm

Slovenska polnočnica v cerkvi Marije Pomagaj Slovenska hiša,

OSEBNE NOVICE

ROJSTVO

V Postojni sta bila 22. *novembra* rojena **Martin Andrés** in **Luka Nikolas Grbec**. Starejši sestrici Kamila in Lucija ter starša Viki Rant in Bernard so ju z veseljem sprejeli. *Čestitamo številni družini!*

KRST

17. *decembra* je bil v cerkvi Maria, Madre de la Iglesia, v Moronu krščen: **Faustino Poglajen**, sin *dr. Damijana* in *Marie Jose Belli*. Botra sta bila *Lojze Poglajen* in *Micol Pereira*. *Dobrodošel, novi kristjan!*

DIPLOMA

V sredo, 13. *decembra 2017*, je na Asociación Odontológica Argentina - USAL zaključila študije **Stefanía Leber** in diplomirala kot zobozdravnica. *Čestitamo, Štefi!*

V soboto, 16. *decembra*, je **Luci Zupančič** na Universidad Favaloro z najvišjo oceno zaključila študije in prejela naslov *Licenciada en enfermería! Prisrčne čestitke!*

POROKA

V soboto, 19. *novembra*, sta se v cerkvi Nuestra Señora de Lourdes v San Justu poročila **Tatjana Groznik** in **Marjan Godec**. Priči sta bili nevestina starša Ana Kržišnik in Karel Groznik ter ženinova starša Irena Malovrh in Richard Godec. Poročil ju je č.g. Marco Espínola s somaševanjem p. Ivana Brescianija DJ in p. Draga Lavriča DJ. *Čestitamo!*

SMRT

V soboto, 16.*decembra*, je v Hurlinghamu umrl **Vinko Urbančič**. *Naj počiva v miru!*

O RAFAELOVI DRUŽBI

Letos mineva 110. obletnica ustanovitve slovenske podružnice Družbe sv. Rafaela oziroma Rafaelove družbe, ki je cerkvena bratovščina za izseljence. Nastala je kot odraz skrbi Katoliške Cerkve zaradi množičnega izseljevanja iz Evrope v drugi polovici 19. stoletja. Družbe, ki so dobile ime po nadangelu Rafaelu, zavetniku popotnikov, so bile razširjenje po celem svetu. Izseljencem so nudile duhovno in materialno pomoč, predvsem pa jim pomagale na poti in pri namestitvi v novi domovini.

Prvo Družbo sv. Rafaela so ustanovili v Nemčiji leta 1878, iz te države je namreč v tistem času odšlo nekaj milijonov izseljencev. Nemškemu zgledu je leta 1890 sledila tudi podobna avstrijska družba s sedežem na Dunaju. Sredi osemdesetih let 19. stoletja je val izseljevanja zajel tudi slovenske dežele, naši predniki so začeli množično odhajati predvsem v Severno Ameriko. Do leta 1914 jih je odšlo že več kot 200.000. Zato so na pobudo takratnega ljubljanskega škofa Antona B. Jegliča v Ljubljani leta 1903 najprej ustanovili pomožni odbor dunajske Družbe sv. Rafaela. Ustanovni zbor slovenske podružnice Družbe sv. Rafaela za varstvo katoliških izseljencev iz Kranjske, Koroške in Primorske je bil 11. novembra 1907 v Ljubljani. Prvi predsednik je postal duhovnik in profesor Ivan Janežič (1855–1922). Družba je pri svojem delu računala na pomoč cerkvenih in državnih ustanov, nekaj denarja je uspela zbrati tudi s članimi in drugimi samostojnimi akcijami. Delovala je preko razvejane mreže zastopnikov po slovenskih župnijah in v večjih evropskih prista-

niščih (Trst, Le Havre, Bremen, Hamburg). Leta 1904 so izdali knjižico »Kažipot za izseljence«, nanje so se obračali tudi s pomočjo slovenskih katoliško usmerjenih časopisov, tako doma kot v Ameriki. Predvsem so izseljencem nudili različna obvestila, nasvete za potovanje, posredovali so naslove za primer stiske itd. Že leta 1908 je bila v New Yorku na pobudo frančiškana p. Kazimirja Zakrajška (1878–1958) ustanovljena Družba sv. Rafaela za slovenske priseljence. Predvsem je posvečala svojo skrb slovenskim naselbinam brez stalnega slovenskega duhovnika. Na otoku Ellis Island pred New Yorkom, vstopni postaji za priseljence, je imela stalnega zastopnika, ki je rojakom nudil pomoč pri prvem stiku s Severno Ameriko.

Do začetka prve svetovne vojne so nastale podobne organizacije za pomoč izseljencem še v Gorici, Trstu in Mariboru. Slovenske podružnice so dejansko ob izbruhu spopadov prenehale delovati, formalno so jih sicer ukinili šele leta 1924.

Z razpadom Avstro-Ogrske ob koncu prve svetovne vojne so tudi na področju skrbi za izseljence nastopile nove razmere. Tako je pred 90 leti, 16. oktobra 1927, v Ljubljani nastala samostojna slovenska Družba sv. Rafaela. Prvi predsednik je postal tedanji ljubljanski župan dr. Juro Adlešič. Prav na dan zavetnika, sv. Rafaela, 24. oktobra 1928 je bil za predsednika omenjene družbe izvoljen p. Kazimir Zakrajšek, ki je odločilno sooblikoval cerkveno izseljensko politiko do začetka druge svetovne vojne in o tem svetoval tudi tedanjemu škofu dr. Gregoriju Rožmanu. V bistvu je Družba sv. Rafaela delovala podobno kot njena predhodnica v nekdanji državi. Ustanovljeni sta bili še podru-

žnici v Mariboru in Črenšovcih. Leta 1929 so začeli izdajati »Izseljensko knjižico«, leta 1930 pa »Izseljeniški vestnik«, ki je izhajal v Ljubljani do marca 1940. Prvi urednik je bil p. Kazimir, sledili so Franc Hrastelj, Jože Premrov in Viktor Plestenjak. Sredi tridesetih let je časopis izhajal v nakladi 2.000 izvodov. Spreminjali so se tudi njegovi podnaslovi: Glasilo slovenskih izseljencev celega sveta, Glasilo Družbe sv. Rafaela v Ljubljani, Glasilo Rafaelove družbe in Izseljenske zbornice v Ljubljani.

Leta 1929 so vpeljali tudi izseljensko Rafaelovo nedeljo in začeli zbirati gradivo za arhiv in muzej slovenskega izseljenstva. Julija 1935 so organizirali I. slovenski izseljenski kongres, ki je potekal takoj po končanem evharističnem kongresu v Ljubljani.

Po drugi svetovni vojni so nove revolucionarne oblasti Družbo sv. Rafaela ukinile. Z demokracijskimi spremembami na Slovenskem je njeno delovanje obudilo leta 1990 ustanovljeno Katoliško središče Slovencev po svetu. Na simpoziju v Stični se je omenjeno središče septembra 1995 preimenovalo v Rafaelovo družbo, ki danes kot organizacija civilne družbe deluje na Poljanski cesti v Ljubljani, v prostorih zraven Teološke fakultete. Tam se nahaja tudi uredništvo mesečnika »Naša luč«, ki je namenjen Slovincem na tujem. Že nekaj let je ravnatelj Rafaelove družbe Lenart Rihar. Vsako leto v poletnem času prirejajo »Nedeljo Slovencev po svetu« in srečanje treh Slovenij na Svetih Višarjah, vse z namenom srečevanja in ozaveščanja Slovencev v domovini s problematiko naših rojakov po svetu.

Renato Podbersič ml.

Božič je praznik, ko se spominjamo velike skrivnosti božjega učlovečenja in ko obenem pričakujemo drugi Jezusov prihod med nas. Tako nam je obljubil. Ko je postal človek, se nam je tako približal v človeški podobi, da ga nismo prepoznali. Kljub temu, da ga še danes pogosto ne prepoznavamo navzočega med nami, On vselej je. Modri iz vzhoda, kot veliki iskalcı resnice, so ga našli, pred njim poklenili in ga počastili. Jožef ga je varoval kot zenico svojega očesa. Marija je poslušala in vse ohranila v svojem srcu. Ta Luč, ki k nam prihaja, nam želi razodeti, da smo ljubljeni in da nismo sami.

Vsem prijateljem v Argentini želim za praznike obilo tople Ljubezni.

p. Ivan Bresciani

Božični KONCERT

KONCERT BOŽIČNIH PESMI,
ZDRUŽENI GLASOVI CARAPACHAY - LANUS

SODELUJE:
ORQUESTA DE CÁMARA DE LA
FEDERACIÓN DE ASOCIACIONES GALLEGAS

Sobota 23. decembra 2017 ob 17. uri, v Federación de Asociaciones Gallegas, Chacabuco 955, CABA

Sobota 23. decembra 2017 ob 20. uri, v župnijski cerkvi Marije Kraljice v Slovenski vasi, Mons. Hladnik 4029, Remedios de Escalada

Sobota 30. decembra 2017 ob 20. uri, v Slovenskem Domu Carapachay, Dra. Grierson 3867, Carapachay

MPZ San Justo - Ex Corde

KONCERT
Božičnih pesmi

v soboto, 23. decembra ob 20.30 uri.

Vsi lepo vabljeni!

Slomškov dom
Castelli 28 - Ramos Mejía

SLOVENSKI DOM SAN MARTIN

Vas in vaše prijatelje vljudno vabi
v **petek, 22. decembra ob 20. uri**
na odprto razstavo likovnih del
naših ustvarjalcev:

IVANKA TRUDEN
LUKA LESKOVEC
KAROLINA PETKOVŠEK
MARIJANCA MAVRIČ

z naslovom:

BOŽIČNA UMEJNSKA RAZSTAVA

Razstava bo na ogled tudi 24. in 25. decembra po sveti maši.
V **ponedeljek, 25. decembra**
božična svela maša in žive jaslice.
Sodelujeta skupini **Zvončki** in **vokalna skupina Mučičas**.

SLOVENSKI DOM SAN MARTIN
Vas pričakujemo!

MALI OGLASI

ING. AGR. JORGE L. KOMAR Y ASOCIADOS
Asesoramiento agropecuario
Consultoría – Administración – Proyectos
Argentina – Uruguay
Tel (+54 9) 4049 3950
jorgekomar@gmail.com

CKC | *Fabricación de biofertilizantes para la agricultura*
Adm. y ventas:
Montesquieu 520, CABA
www.ckc.com.ar

CA - CONSULTORES ASOCIADOS
Consultoría integral y dirección técnica de empresas de saneamiento ambiental y control de plagas urbanas y rurales
Cel **(011) 4941 - 5777**
akocmur@ckc.com.ar

MARCOS MELE
Productor | Asesor de Seguros
Administración de Riesgos
Tel **(+ 54) 4623 2932 | 4623 4936**
info@marcosmele.com.ar
www.marcosmele.com.ar

HANŽELIČ HOSTAL
Počitnice v Cordobi?
Odperto od 12.1. do 3.3.!
info.hanzelic@gmail.com